

Jmenuje se Ivan Kosenko, narodil se 28. 7. 1941 v době druhé světové války v Trnavě. Jeho matka se jmenovala Olga Kosenková rozená Avramová. Narodila se v Lublinu (tehdejší Rusko, dnes Polsko) 26. 4. 1904 a otec se jmenoval Gregor Kosenko a narodil se v Grozném 12. 3. 1900. Má ještě starší sestru Věru Bulkovou rozenou Kosenkovou, která se narodila 29. 8. 1938 v Košicích.

Oba rodiče přišli na výzvu T. G. Masaryka do Československé republiky studovat, když před tím oba utekli z carského Ruska v období VŘSR. Z vyprávění otce si pamatuje, že jeho otec, tedy jeho dědeček byl báňským ing. na naftových polích v Baku s platem 1000 rublů (Valník melounů byl za 1,5 rublu.) Jeho dědeček z matčiny strany generál Avramov sloužil v carské armádě. Zmiňuje se o něm spisovatel Lev Nikulin v knize Tuchačevskij na str. 44 v prvním odstavci. Rodinné zázemí obou rodičů bylo pro oba životně ohrožující a museli z Ruska odejít, tak jako spousta dalších.

Po ukončení studia otec pracoval jako pozemní inženýr. Matka byla lékařka a měla vlastní ordinaci v Trnavě. V roce 1944 ošetřovala partyzány v době SNP a po porážce povstalců jsme opět museli utíkat. Přeběhli jsme do Rakouska do města Kerestur, kde zůstali pouze chvíli, protože Rakousko osvobozovala rudá armáda a oni se báli, že se na ně nezapomnělo, tak opět museli utíkat. Tentokrát do Čech do obce Svojsín u Stříbra, kde si jeho matka otevřela praxi. Pamatuje si, že ve Svojsíně na nádraží byl vlak plný vojáků, kteří nebyli německé národnosti. Vedení vlaku požádalo matku, aby raněné vojáky ošetřila. (Ordinace byla téměř naproti nádraží.) Za provedené lékařské úkony dostali pytel pšenice od kapitána Kasalapova, což jim pomohlo přežít úplný konec války.

Dále se přesunuli do Mariánských Lázní, kde matka na příkaz lékařské komory převzala asi na jeden rok místní nemocnici. Důvodem bylo, že plynně mluvila česky, rusky, francouzsky a německy. Zde čekala na příchod dalších lékařů a sester, neboť tam provizorně působil řád řeholních sester až do doby jejich odsunu. Následně si matka otevřela ordinaci, kterou koupila od přeživšího doktora Gottlieba, který se vrátil z Osvětimi. Přežil sám z celé rodiny a ordinaci prodával, protože chtěl odjet do Izraele, kde měl příbuzné. Mariánské Lázně byly osvobozeny americkou armádou a to byl také důvod našeho přesunu. Pamatuj si také na UNNRU. Táta pracoval na úřadě geodzie a kartografie v Mariánských Lázních.

V roce 1951 náhle matka zemřela. O rodinu se velmi starala babička Eugenie z matčiny strany, vdova po již zmíněném generálu Avramovi. (Zemřel ve Svojsíně.) Po nějaké kratší době se otec oženil. Babička byla přesunuta do domova důchodců a následně přestěhována do Jugoslávie k jejím dvěma dcerám. (V tehdejší době to byl nad lidský výkon, protože v Jugoslávii vládl J. B. Tito, který ač byl komunistou ideově se rozcházel se Stalinem. Z toho důvodu byla Jugoslávie téměř nepřístupná). Od té doby babičku již nikdy neviděl, protože ho otec na popud nové ženy umístil do dětského domova. Bylo mi okolo 10 let.

Dětský domov se nacházel v Načeradci u Vlašimi. Nacházel se v budově zámku. Správcem byl pan Klenka a jeho žena byla Hana Klenková rozená Benešová. Byla spřízněna s prezidentem Benešem. Byl tam s dětmi politických vězňů a válečných sirotků. Zde setrval čtyři roky.

Okolo 14 let jeho věku si ho otec opět vzal k sobě. Začal studovat ekonomickou školu v Karlových Varech a bydlel na internátu. Doma moc nebyl. Po dvou letech studia ze školy odešel a začal pracovat u Pozemních staveb v KV. Bylo mu něco okolo 17 let. Zde byl až do nástupu vojenské základní služby, kterou absolvoval dílem na letišti v Mošnově a dílem v Žatci.

Po ukončení vojenské základní služby nastoupil k policii tehdejší SNB. Po absolvování šestiměsíčního kurzu byl umístěn do služebny v Chomutově. 19. 6. 1965 se oženil s Evou zrozenou Bořánkovou, se kterou již je více než 50 let. V průběhu manželství vystudoval gymnázium v Chomutově a pak ekonomickou dvouletou nástavbu v Žatci. V roce 1968 opět přišla rudá armáda a on, protože byl z rusky mluvící rodiny, byl vybrán jako tlumočnický pro vedení SNB. V roce 1967 mu vedení dalo doporučení ke vstupu do KSČ a měl začít studia na právnické fakultě. Po roce 1968 byl ze strany vyloučen a na studia mohl zapomenout. 6. 7. 1970 se jim narodila dcera Eva. V období normalizace v roce 1973 po tzv. prověrkách byl propuštěn od SNB pro jeho politickou nezpůsobilost. Bylo mu kladeno za vinu, že v roce 1968 nesprávně tlumočil, přitom v té době nikdo z vedení rusky neuměl. Po vyhození od policie a ze strany bylo velmi obtížné sehnat práci. Nikde ho nikdo nechtěl vzít. S pomocí známostí své ženy nastoupil v úctárně v podniku Feron v Mostě v roce 1973. Zde zůstal asi dva roky. Z podniku ho nechtěli nechat odejít a tak se s nimi soudil. Spor vyhrál a následně odešel k Verosu Chomutov, kde se stal vedoucím obchodního oddělení. Zde zůstal do roku června roku 1990. Ve stejném roce byl plně rehabilitován, byla mu navrácena hodnost a nastoupil zpět k policii ČR na druhé oddělení (ekonomická kriminalita). U policie zůstal do roku 1997, kdy odešel do důchodu. Po té se musel poprat s rakovinou lymfatických žláz. Onemocnění bylo vážné a rozsáhlé. Měl malou šanci na přežití. Po více než roční léčbě zvítězil. Jeho osobní motto vždy bylo: Nikdy není tak zle.